

VECKOBLADET

UTGIVET AV VPK OCH KU I LUND

9

Utkommer fredagar

1988 14:e årg.

Lösnummer 2 kr

Fredagen den 11 mars

Sensation i landstinget

Vid måndagens landstingsmöte hände det sensationella att en vpk-motion bifölls. Det var Helena Svantessons mycket bra underbyggda förslag om ökade resurser i kampen mot prostatacancer. Redan när förvaltningsutskottet behandlade motionen ledde Helenas agerande till en ändring i utskottets yttrande så att det innebar bifall och sedan på landstingsmötet fick Helena igenom ytterligare en ändring i själva beslutet. Majoriteten sade dock nej till inköp av ultraljudsapparatur trots dess relativt låga kostnad.

Tidigare har vpk's motioner nästan genomgående avslagits medan vid detta möte en alltså bifölls och en annan, som var Inger Johanssons omfattande psykiatrimotion, ansågs besvarad. Med tanke

på traditionen att avslå vpk's motioner är även detta lite sensationellt.

Av vpk's fem interpellationer handlade en om insatser för att rädda Skånska Teatern. Sylve Örström, landstingsråd och folkpartist, sade bl a att det enligt hans mening inte finns utrymme i årets budget för ytterligare bidrag från M-landstinget. Dagen efter landstingsmötet höjde statens kulturråd sitt bidrag till "Skånskan" med bara 200 000 kr, vilket upplevs som en stor besvikelse på teatern. Landstinget borde kunna öka sitt bidrag och nog borde Lunds kommun kunna göra som Höganäs kommun, som lämnat 25 000 kr till Skånska Teatern, motsvarande en krona per invånare.

Har vpk tänkt om?

frågade vi oss när vi såg att minst två vpk-are finns med bland de konstnärer som stöder Rudolf Steiner-skolan i Lund. VB ringde upp Rolf Nilson, vpk-ledamot i skolstyrelsen för en kommentar:

— Nej, vpk Lunds uppfattning är nu som tidigare att det inte är motiverat att ge statliga och kommunala pengar till Rudolf Steiner-skolan eller andra privata skolor. Anledningen är helt enkelt att behoven i den vanliga skolan är än större.

Hur ser du då på att vpk-are nu ger sitt stöd till Rudolf Steiner-skolan i Lund?

— Partimedlemskap innebär inte att man måste tycka som partiet i allt. Dessutom behöver det inte finnas någon motsättning mellan

att delta i privata insamlingar till skolan även om man inte tycker att den ska drivas med allmänna medel. Jag är inte emot privata alternativa skolor, men jag tycker att de bör drivas med privata medel. Insamlingar är ett sätt att få fram pengar. Sedan förstår jag också att konstnärer ger sitt stöd till en skola som har rykte om sig att ta konstnärligt skapande på allvar. Det är väl svårt att hävda att den vanliga skolan i allmänhet gör det. Men vi ska inte glömma att det också där finns lärare som med entusiasm och målmedvetenhet arbetar framgångsrikt med konstnärligt skapande. Jag tänker t ex på Peter Andersson på Lerbäckskolan och Rabert Berg på Spyken. De behöver vårt stöd.

8 mars: trivsamt tradition

Mejeriet var en utmärkt lokal för 8 marsfirande. Gott om plats vid bord för de cirka 300 deltagarna, bra kontakt med den breda scenen för alla.

Lokalen var alltså ny. Damorkestern var det också, om än inte låtarna. Det är fö en fördom att tjejer har så svaga lungor att de inte kan blåsa de tenor- och basinstrument som behövs för att ge harmonisk botten åt en sådan ensemble. Det finns anledning att ge råd eftersom Damorkestern uppenbarligen har kommit till Lunds musikliv för att stanna. En ljudreflektor bakom trumpeterna hade heller inte varit så dumt.

Internationell solidaritet tillhör de goda traditionerna

på 8 mars. Men kunde ingen be kvinnan från El Salvador att vara lite personlig? Traditionerna är olika i olika länder och spansk politisk retorik kan vara främmande för en svensk publik. Och nog finns det väl bra kvinnliga tolkar att använda en sådan dag?

Ngoma-kören börjar bli rutinerad. Nu klarade man av en akustiskt ovan scen med ett välslungat och väldisponerat program.

Bäst: Mary Andersson, en suverän estradör. Bara detta knep att läsa från en oändlig printerremsa! Men Karin Lentz, konferenciern, vet också mycket om hur en scen fungerar.

Gr

Galje eller galge?

Lund har fått en ny adresskarta vilket naturligtvis är utmärkt i vår expansiva stad. Vi tror dock att många behåller sin gamla karta, åtminstone för väggbruk. Den är nämligen vackrare. Vi vet inte om det är pengarna eller ambitionerna som inte har räckt till på stadsingenjörskontoret denna gången.

Det är mycket information som ska rymmas på en karta så mycket kan bli fel. Samtidigt är det viktigt att en adresskarta är exakt. VB's granskning som begränsar sej till den nordöstra sektorn har noterat ett par saker:

1. Apotekaren Scheele som upptäckte luftens syre har gett namn åt en park och en gata i Lund. På kartan stavas han Sheele. Inte vackert.

2. Det är säkert tio år sen postkontoret på Dag Hammarskjölds väg blev nedlagt. På kartan är det kvar.

3. Östra Ringen är försiktigt namngiven i åkern utanför Djingis Khan. Det ser vi som ett politiskt ställningstagande från förvaltningen.

4. Heter det Galjevången eller Galjevången? Se där ett

klassiskt stridsämne i den lundensiska ortnamnsforskningen. Adresskartan är försiktig och kör med båda versionerna.

Är det likadant i övriga sektorer är nog tveksamheterna lite för många. Men vi uppskattar att man nu har fått korrekt stavning på Kung Oskars väg.

Bland svarta bröder

Mellan husgavlar leder vägen in till Dominikanerna i Lund.

Jag ser kapellet tyst över gården, annars inget särskilt.

En grå katt stryker mot mitt byxben, tigger kärlek

från en ateist. Det kunde möjligen betyda något,

en blå europe bland svarta bröder. Men dagen rymmer inget varför.

Karl Witting

Utanför Systemet

Skånsk särprägel

— Så var det rasismen, sa författarinnan och entertainern Mary Andersson på Mejeriet 8 mars. Sjöbogänget känner vi ju till och i Malmö har vi Herslow. Hur det är här i Lund vet jag inte. Jo vänta, de som har skrivit den där boken om Skånepartiet som Herslow gör reklam för i varje program, de är visst från Lund. Forskare.

Meningarna om Peterson/Stigendal/Fryklunds bok var delade redan innan den kommit ut. Nu har vi gett stort utrymme åt en recension av den trots att den bara högst perifert handlar om Lund. Vi tycker nämligen att det är en viktig bok som behandlar ett centralt ämne för oss skåningar. Vi rekommenderar läsarna att skaffa boken (se förlagets påpassliga annons) men innan ni har hunnit plöja den kan ni få en hyfsad bild av innehållet genom att läsa Sten Henrikssons recension, som för den sakens skull ger ett extra fylligt referat.

Sen kan ni skriva en motrecension eller ett annat inlägg här i VB. Det finns anledning tro att meningarna fortfarande går isär om bokens teser.

Särskilt tacksamt tror vi det kan vara att behandla skånepartiet och boken i perspektiv av Skånes politiska särprägel. Det är ett ämne som för första gången väcktes här i VB av Tarcisio Bommarco och det har diskuterats ofta sen, men vi tror inte det är uttömt. Det är ett i princip obehagligt ämne. Det gäller inte bara skånepartiet på tal om rasistiska eller andra reaktionära attityder. I förra numret nämnde vi om ex-vpk-aren Tony Wiklander och hans Löntagparti som nu ställer upp i fler kommuner. Men det handlar också om en (obehaglig) skånsk särprägel inom arbetarrörelsen — socialdemokratins konservatism, vpk:s svaghet.

Men vi får inte tveka inför de obehagliga politiska ämnena. Så skriv!

VPK IF. Lö 12.3 kl 16—18 inomhustraning på Lerbäckskolan.

Vill du veta

vad som skrevs med anknytning till Lund under 1986? Då kan du titta i den nya *Lundbibliografen*, som just kommit ut. Årgång 1986 innehåller mer än 400 titlar. Den kan fås gratis på Stadsbiblioteket.

När jag var i slyngelåldern läste jag den engelske humoristen Stephen Potters böcker om livsmannaskap. De var förankrade i det engelska klass- och snobbsamhället och gick ut på att visa hur man trots bristfällig bildning kunde klara sig t.ex. med hjälp av ett antal patentrepliker. En av Potters mest användbara repliker var "Jo, men inte i de södra delarna". (T.ex. "De preraphaeliska kalkmålningarna i Toscana har ofta en ganska stram religiös karaktär". "Jo, men inte i de södra delarna". eller "Det brukar ju vara en hel del lössnö på utförlöparna i Kebnekajsemassivet tidigt i februari". "Jo, men inte i de södra delarna".)

Jag har inga snobbistiska avsikter den här gången, repliken bara dök upp. Hade man kunna föreställa sig att en politiker av amerikansk populistisk typ, med kommersiell radio som det viktigaste verktyget, skulle nå stora framgångar i det upplysta, folkrörelseförnuftiga Sverige i början av 80-talet? Han borde vara chanslös här i landet. Jo, men inte i de södra delarna.

Intresse och inlevelse

Tomas Peterson, Mikael Stigendal och Björn Fryklund har just utkommit med en utomordentlig bok, "Skånepartiet", (Arkiv, Lund 1988). Den är välskriven och spännande, man sitter med hjärtat i halsgropen och följer Herslows kamp under tio år då han praktiskt taget ensam slåss mot Systemet. Man kunde ha föreställt sig att här skulle sitta snipiga vänsterakademiker och analysera verkligheten sönder och samman. I stället får man en varm och levande berättelse, som, gud förbjude det, faktiskt ger intryck av intresse för och inlevelse med bokens huvudperson. Skånepartiets ledare lär ha köpt 200 ex; jag förstår honom, han måste tycka att han för första gången får en seriös behandling, helt enkelt blir sedd.

Det välordnade Malmö

Boken ger en bred historisk översikt av det svenska systemets framväxt, med fokus på Malmö, en stad där produktivkrafterna utvecklades under ledning av familjer med namn som Kockum, Wehtje och Herslow. Och fram växer också storkapitalets pendang, den skånska arbetarrörelsen, landets ledande med namn som Axel Danielsson, Per - Albin Hansson, Gustav Möller och, ja, Torsten Nilsson. På 40-

talet blir Malmö den socialdemokratiska mönsterstaden där man framlever sitt liv i Rörelsens hägn från Sago-stundsborna via Södra sommarstaden, Solidar och Folkets Park till dess att Fonus tar hand om resterna. På 50- och 60-talet är Malmösystemet cementerat, ett harmoniskt klassamarbete mellan de expansiva storindustrierna och arbetarrörelsen under dess frejdade ledare: SA Johansson, Arne Lundberg, Carl Ljungbeck, Harald Lindvall och som förbindelsemän till Stockholm Erik Adamsson. I Arbetet skriver Gösta Netzén och Frans Nilsson ledarna. Det är ett välfungerande system — Kockums bygger tankers åt hela världen och kransen av gamla arbetarkvarter kring vallgravarna i syd och öst kan rivas och ersättas med moderna familjebostäder.

Men i början av 80-talet har allt vänt: Malmö visar sig ha blivit en stad med rekordsiffror för arbetslöshet, missbruk, trafikolyckor, sjukdomar etc. Industrierna har lagts ner, hamnen ligger öde. Av de goda familjebostäderna har blivit

I maj 1976 skriver han brev till Ahlmark och Fäldin och erbjuder sina tjänster. Han åtar sig att starta en Frihetsrörelse som ska attrahera socialdemokratiska väljare och han skisserar en kampanj som ska gå från norr till söder i landet, med Herslow som talare och en bayersk tjugomannaorkester som mötesattraktion, en uppläggning som inte verkar främmande för en del av oss här i de södra delarna.

Herslow återvänder till Sverige och startar Skånerörelsen som dock stannar i växten till ett groggande akademikergång (med namn som Ingemar Svebring och Åke Sundström), oanvändbart för hans syften. Han ser en nisch för ett annonsblad i Malmöregionen och gör "Billigt & Bra" till en stor framgång innan direktörerna på Sydsvenskan och Arbetet ser sig hotade och knäcker det. Han är besviken på en borgerlig regering som fortsätter att värna om Systemet och han ställer upp i valet 79 och går på pumpen. Han är nära att ge upp, men jobbar oförtrutet vidare på basplanet: han står utanför Systemet runt om i Skåne och säljer märken och bjuder på brännvin.

eller

Jo, men in

Rosengård och över den malmöitiska arbetarrörelsen presiderar Nils Yngvesson, innehavare av 36 kommunala uppdrag och en maktarrogans som en brukspatron. Det står klart för allt fler att Skåne inte längre är landet som flyter av mjölk och honung, det har hamnat på undantag. Inte en enda skåning i Palmes regering, är inte det vittnesbörd nog?

Mannen från Lindholmen Vår hjälte, Carl P Herslow, f 1943, växte upp på Lindholmens gård vid Svedala (Fästet Lindholmen vid Börringesjön var på 1300-talet nyckeln till södra Skåne under drottning Margareta, Nordens regent). Herslow studerade till civilingenjör i Lund 1964-68 och fick jobb som ekonomichef under utbyggnaden av en Trelleborgsfabrik i Holland. Han säljer sedan uppslagsverk till amerikanska soldater och även försäkringar. Han blir en stark anhängare av Marknaden, en skicklig marknadsförare och en oförsonlig motståndare till det svenska Systemet.

Musik och politik

Den 24 augusti 1982 kommer vändpunkten. "Intonerad av 'Vi klarar oss nog ändå, den klassiska Edvard Persson-hyllningen till skåningarna och det skånska, tar Herslow sina första steg in i det nya mediet." Det är folkpartiet som har uppfyllt sitt löfte till det frikyrkliga Sverige om en när-radio. Herslow öppnar stenhårt provokativt. Han läser upp annonser från "Billigt & Bra", inklusive spritreklamen, och eftersom han har underrättat pressen blir det stor publicitet. Han anmäles till Närradionämnden men lyckas förhålla det hela genom överklaganden. När reklamen slutligen stoppas av Systemet är han en känd man och han kan nu hitta en ny strategi. Hans nya vara är Skånepartiet självt och radioverksamheten är självfinansierande genom medlemsavgifter. En medlem i Skånepartiet kan var fjortonde dag ringa till programmet och önska en skiva. Det finns fler förmåner: i Lund åtnjuter t.ex. skånepar-

tisten 10 % rabatt i Julius Plathhandel.

1984 blir genombrottsåret, Skånepartiet kommer upp i drygt fyratusen medlemmar. Programmet med Kalle Pedal, rockaren från Arlov, varje fredag mellan 16 och 18, blir en stor framgång, ett lika självklart val i pendlarnas bilradio som på tonårsrummen. Kalle Pedal (nu död) hade en klar arbetarklassframtoning, talade inte politik men hade i allt han sa ett klart perspektiv underifrån. Skånepartiet dominerar närradion helt, man sänder 52 timmar i veckan fram till juni 1985. Systemet ser nu färan och reagerar, men alltför sent.

"Den lille fede jæveln"

Från årsskiftet har motståndarna aktiverat sig i Närradionämnden, Skånepartiet får färre dagtimmar och Kalle Pedals program skuffas ut. Men nu har Herslow funnit sin stil och gör från våren 85 om Skånepartiets samliga program till ett mönster: lyssnarna ringer, säger sin mening och önskar en skiva. Den telefonerande uttalar sitt allmänna stöd till Herslow, och vittnar om hur tiden är ur led med alla in-

fördomsfull. I den svenska samhället finns troligen stora reserver av sådana hållningar, men de hålls tillbaka. Vänstern och socialdemokraterna bekämpar dem aktivt, medan borgerligheten, åtminstone för det mesta, undviker att exploatera dem. Herslow delar såvitt jag förstår fördomarna, liksom många andra borgerliga politiker. Men Herslow låter åsikterna komma fram, använder sig av dem och kan sägas legitimeras dem. Han använder sig av mycket annat också, t ex av klassisk kommunistskräck ("...rösta rätt, rösta inte på dom röda, utan rösta för friheten. Dom röda kan vi ha österut och dom har vi alldeles för nära redan, vi vill inte ha dem här i Malmö."). Såvitt känt har inte Systemet upprörts av detta, det är ju bara en variant av vedertagen borgerlig agitation.

Politisk entreprenör

Författarna ger en detaljrik och målände bild av förloppet som den intresserade själv bör ta del av. Vad gäller analysen finns två sidor. Den ena handlar om aktören Herslow och här framtonar en rikare bild än de enkla tillmälen som han

torde vara kända för denna tidnings läsare: den skånska ekonomiska krisen och den förstelning som karakteriserar den skånska arbetarrörelsen. Det jag ser som nytt och originellt i deras analys är när de visar hur Herslows kritik har sin bakgrund i den enkla varuproduktionen och därmed hur han fyller en politisk nisch. En randanmärkning är att jag nog tycker att författarna tar alltför lätt på regionalismen. Jag har inga formella belägg, men jag tror att många människor i Skåne, framför allt inom arbetarklassen, med sorg och bitterhet sett hur provinsen tappat sin ledande roll i den svenska offentligheten.

Så händer det då till slut: aktören Herslow når framgång på den politiska arenan i Malmö. Skånepartiet får i Malmö kommun 11,500 röster och det blir avgörande för att socialdemokraterna, som styrt Malmö sedan demokratins genombrott, tappar makten. Där slutar boken, och kanske också historien - själv tror jag att Herslow nu är chanslös sedan han lämnat platsen utanför Systemet.

Relevant lundavetenskap
Politiskt väcker boken många frågor, tex om vänsterns oför-

Kommundelsnämnd Norr efter 10 månaders liv

Den ständiga frågan är: Har nu Fäladsborna märkt någon skillnad i och med att Kommunalsnämnd Norr inrättats? Har det verkligen blivit mer demokrati, bättre service, större politisk aktivitet? Svaret är tyvärr nej! Detta av flera skäl; försöket startade den 1 april. Att se effekterna redan nu är ganska svårt. En reform eller omorganisation i förvaltningen innebär inte alltid, automatiskt, en demokratisk förbättring. Det krävs mycket mer av informationsinsatser, "glasnost" och politisk vilja för att det skall lyckas.

Den politiska viljan att verkligen demokratisera är inte särskilt översvallande. Gedigna insatser av nästan alla partier på basnivå motsvaras inte av liknande insatser på kommunalnärdsnivå eller av andra facknämnder. Ett exempel: stadsdelplanen för Norra Fäladen - Möllevången. Detta med stadsdelplaner är en ny företeelse. De har införts i samband med den nya Plan- och Bygglagen (PBL), och i en anda av större demokratiskt inflytande i plan- och byggnadsfrågor. En ny typ av planering som tillgodoser de olika behov som finns i en stadsdel. Det kan gälla nybyggnad likaväl som om- eller tillbyggnad eller förbättring av service och miljö.

Stadsarkitektkontoret hade fått i uppdrag att utarbeta en sådan stadsdelplan. Resultatet blev väl inte helt lysande. I stället för en stadsdelplan blev det en i och för sig godtagbar inventering och problemluppräkning. I vilket fall som helst var underlaget som klippt och skuret för ett demokratiskt initiativ på kommunalsnivå. Man hade kunnat anordna en bred remissomgång. Anslutningen hade säkert inte uteblivit. Vi vet att det finns ett intresse för närmiljö, service och bostadsfrågor hos kommunalsnivånarna.

Tyvärr beslöt Byggnadsnämnden i måndags att bordlägga hela frågan på obestämd tid.

Varför nu detta?

Är den borgerliga majoriteten så inskränkt att de inte kan lägga ihop 2 + 2 eller är det så att de lagt ihop 2 + 2 och inte vill att det skall bli 4 utan nu försöker få det till något annat?

Översatt till politiska termer betyder det: att för mycket demokrati och debatt är inte till godo för borgerlighetens politiska strävanden.

Sten Henriksson

nte i de södra delarna

vandrare, restriktioner etc och vill tacka Egon och Greta för i lördags med en skiva av "Palomaz" med Maj-Britt Stridsberg. Ibland ringer Ärlig socialdemokrat, inte sällan efter att ha stärkt sig med en knapp i västen, och säger att Herslow pratar skit. Men Herslow, tränad av åren utanför Systemet, får snabbt övertaget och det slutar med enighet om att i varje fall Palme är dålig för landet och att Yngveson är väl stor i korken.

Det är lyssnarna som går till offensiv. Författarna kommenterar: "De talar inte alltid politik, men de talar alltid om verkligheten, så som de ser den." Herslow ger eldunderstöd med principer och säger inte emot, i varje fall inte mer än halvhjärtat. Själv skulle jag gärna vilja ha lyssnat när Arne Lundberg (s), ordf. i Sydskraft, av en uppretad kvinna kallas "den lille fede jæveln".

Det är främst i dessa samtala anklagelserna om invandrarhat och rasism har sin grund, Herslow låter folk säga sin mening även när den är grovt

tidigare har bestått. Författarnas karakterisering av Herslow som "den politiske entreprenören" är en lyckträff, den fångar hans flexibilitet, i-härdighet och uppfinningsrikedom i kampen. Det är inget konstigt att Herslow går med partikassan på fickan, han har satsat allt vad äger i marknadsföringen av partiet, han står och faller med sin verksamhet, liksom mängden annan småföretagare. Skulle jag önska mer är det av nyfikenhet på person: vad finns inuti Herslow, vad gör att just denne entreprenör blir en politisk entreprenör?

Den andra sidan är de ekonomiska, politiska och kulturella förutsättningarna för Herslows framgångar. Här är författarna i flera avseenden på hemmaplan. De har bakom sig studier av populismen på andra håll i Norden och kan koppla de teoretiska greppen. Här rullar Zenitprosan fram: historia, ekonomi, klass och politik vävs samman i tecknandet av sydvästra Skånes senare historia. Här behandlas teman som

måga att fånga upp den kritik som människor riktat mot förhållandena i Malmö och, ytterst, i Sverige. Vad gäller politisk teori ser jag den här boken som ett mognadsprov från Zenitskolan, glädjande inför jubileet. Vidare: jag är inte fackman och kan bara lita till eget omdöme, men nog måste det här höra till det intressantaste, mest aktuella och faktiskt också bästa som görs i svensk samhällsvetenskap just nu. Det här är författare som är präglade av arvet från 68, ett arv som Lunds universitet brukar göra sitt bästa för att förkasta och glömma. Det talas ibland om det angelägna i att universiteten knyter an till sin omvärld och där tillämpar sina kunskaper. Resultatet är ofta bara någon ny filial av Ericsson Radio Systems. Så utomordentligt intressant att dessa forskare med vänsterbakgrund kommer med resultat som är av ovanligt hög relevans för oss alla här i Sjöbotrakten, här i de södra delarna!

Har du flyttat? Skicka hela adressdelen med din gamla adress
till Veckobladet, Bredgatan 28, 222 21 Lund. Ny adress är:

Arkiv

"Äntligen har någon förstätt mig", säger Carl P Herslow om

Tomas Peterson
Mikael Stigendal
Björn Fryklund

Skånepartiet

Om folkligt missnöje
i Malmö

Sätt in 115:- på pg 53 85 44-8
så får du boken Skånepartiet.

Från samma förlag, nu tvåa
på Tio i topp

Marshall Berman

Allt som är fast
förflyktigas

Modernism och modernitet

Inför påsken (II)

Tidigare år har vi berättat om hur lätt och behagligt det är, men nu byter vi strategi. Alltså: Gamla kustjägare brukar falla bort efter 7 km, mumlande om olämplig terräng, medan Sarekrävarna ofta tar taxi hem efter 15. De skånska markvägarna kan i själva verket bjuda på ohyggliga umbäranden. Å andra sidan, lönnfeta vänsterintellektuella har visat sig kunna strosa 10 mil tvärs över landskapet utan en blåsa på fötterna och rundnäta flerbarnsmödrar i Mahjongjackor har setts kasta obesvärade koketta blickar över de stålågade vid lägerelden.

Rent praktiskt är det så att man går med mindre än 10 kg på ryggen i 1-4 dagar under påsken i stället för att sitta hemma och samlar på sig kolesteroler vid teven. En enkel träning är att en söndag lägga några tegelstenar i ryggsäcken och gå Hardebergspåret ut till Kungsmarken och vända. Det är alltså inte konditionen det kommer an på, det är viljan, och i nästa avsnitt av denna serie ska vi tala om vad det hela egentligen handlar om, nämligen de annars så försummade existensiella frågorna.

Lucifer, Vandringssektionen.



Verkligen vätgas?

I VB nr 7 klagades med rätta över bristen på fantasi inom den lokala kollektivtrafiken. I en bildtext propagerades för vätgasbussar. Även vpk Lund gjorde ju ett stort utspel om försök med bl a sådana förra året.

Det tycks dock ha undgått skribenten att vätgaskravet på senare tid har fått en rätt speciell politisk dimension. Första vpk-kongressen diskuterade ett sk ekologiskt-näringspolitiskt program men beslöt att det skulle bearbetas. Nu var en ny version uppe på senaste partistyrelsemötet men godtogs inte. Bakom tveksamheten ligger främst miljöintressena i partiet, som trots programmets ekologiska beteckning har haft allvarliga invändningar mot det.

Programförslagets främsta upphovsmän har varit studie-sekreteraren Billy Eriksson på partacentralen och ombudsmannen i Örebro Torsten Nordlander. Båda har räknats till gruppen av "nydogmatiska", Wernerkritiska ex-KU-are. Deras tänkande och förslag karakteriseras av fortsatt tillväxt, teknisk optimism, inriktning på den traditionella industrin och starkt engagemang för åldrade industriregioner av typ Bergslagen och Norrlandskusten. På det nu så aktuella trafikområdet har programmet förslagit stora satsningar på både flyg, tåg och vägar, det senare bl a av arbetsmiljöskäl!

Teknik- och vetenskaps-optimismen kan sägas ingå i detta tankemönster och har fö en intressant bakgrund i den kommunistiska idéhistorien (Lysenko). Det mest markanta uttrycket är tron på vätgas-tekniken. Vätgasen får rollen av den stora förlösaren ur det ekologiskt-näringspolitiska dilemman: vi kan fortsätta att köra alla våra maskiner och inte minst alla våra bilar när vi nu får ett miljövänligt bränsle som delvis kan framställas med hjälp av vind-snurror. Till vätgasen knyts förväntningar som knappast har grund i den tekniska utvecklingen på området —

det talas t ex lyriskt om vätgasdrivna flygplan! Förutom programförslagen har det lagts fram en liknande riksdagsmotion om vätgas av Örebro riksdagsmannen (och bensinskatteshöjningsmotståndaren) Karl-Erik Persson.

Sven-Inge Cederfeldt i Lund tillhör dem som har kritiserat detta vätgasprojekt (inlägg i bl a Vpk-Information och Ny Teknik). Hans sakliga invändningar verkar tunga och giltiga. Men dessutom är det i det nuvarande, speciella debattläget inom vpk så att "vätgas" håller på att bli ett slags kodord för tungindustri, traditionalism, Moskva. Det kan vara nyttigt för VB-skribenter i ämnet att betänka.

Gunnar Sandin

Tre fel

För en gammal bessewiser är det alltid ett extra nöje att finna fel hos polyhistorn Gunnar Sandin. Uppgår antalet fel dessutom till tre må det ej förmenas bessewisern en stunds stilla eufori.

Jodå, glädjande nog kan metropolen Lund numera erbjuda en anständig morgonfika på Gräddhyllan i korsningen Bytare-Knut den store. Vardagar ämnar man öppna redan kl sju, lördagar halv tio samt söndagar vid tolv. Det märkliga namnet till trots gav premiärbesöket mersmak med gott kaffe och ett utsökt wienerbröd till priset 15 riksdaler.

Vidare gjorde GS i sin reseberättelse fascinerande jämförelser med omvärlden. Bra att han påtalar den tilltagande "italieniseringen" av bilisternas redan föga hänsynstagande framfart. Varför ska Akademibokhandels folk få parkera på trottoaren? Men platsen, GS, vad heter den? Som medlem i namnberedningen har Du väl uppmärksammat att det lilla torget framför Locus Peccatorum numera välförtjänt är omdöpt till Georg Karlins plats?

Slutligen i denna petimät-riska uppräknings må det påpekas att den sorgliga avelekt-rifieringen av Lund Cs norra bangård inte är fullständig. Det är spåren längst åt öster som blivit av med det renaste framdrivningsmedlet. Från stambanan tar sig fortfarande ellok in på västra bangårdsspåren för att sätta av vagnar. En anställd trodde

att avelekt-rifieringen var för att inte ungar skulle kunna göra sig illa, en förklaring som verkar aningen långsökt.

OO

I fredags, när min text stod att läsa i VB, fanns det inget morgonöppet café i Lund. Att sedan Gräddhyllan öppnade på lördagen är jag den förste att välkomna.

Gr

Blåsarläger på Ven

Klart nu är att det blåsarläger som Lunds Kommuniska Blåsorkester ska genomföra i sommar (veckan efter midsommar) blir förlagt till Ven. Det finns förvisso orter med bättre lokalmässiga och andra praktiska förutsättningar men lägerkommittén ansåg att Ven är ett så spännande och vackert ställe att det mer än väl vägrade upp nackdelarna. Reaktionen har också visat att Ven har stor lockelse, inte minst för uppsvenskar och för blåsaranhöriga som vill ha en semestervecka i anslutning till lägret.

Den preliminära avgiften är satt till 700 kr för spelande vuxen (lägre för barn och medföljande vuxna). För barn i olika åldrar organiseras både musikalisk och annan verksamhet. Det blir spel i småensembler och storkester men även tillfälle till bad och studium av Tycho Braheminnena. Närmare upplysningar genom Bengt Hall, tel 13 58 99.



BLÅSORKESTERN. Sö 13.3 kl 17.45 Damorkestern, kl 18.45 stora. Omk kl 20 stämrep.



Kompol träffas 14.3 kl 19.30 på vpk-lokalen. Kulturpolitik.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin, Lasse Svensson och Lennart Söderlund.



Kontaktredaktör för nästa nummer Finn Hagberg, tel 129098.